

rettiget til at fjerne en Læge; der var jo den Gang endnu kun Tale om Læger; som den ærede sidste Taler bemærkede, er det noget nyt, at der er kommet en Bestemmelse ind om Apotekerne. Altsaa i mit oprindelige Forslag var det, som sagt, foreslaaet, at Ministeriet skulde ad administrativ Vej kunne betage den vedkommende jus practicandi. Der tænkes jo derved dels paa saadanne Tilfælde, hvor en Læge maatte have gjort sig skyldig i grov Forsømmelighed eller grove Kunstfejl, som de kaldes. Men der tænkes ogsaa paa andre Ting; der tænkes f. Eks. paa, hvad der naturligvis kan arrivere en Læge saavel som alle andre, at han kan blive fordruffen. Dernæst tænkes der paa, at han kan blive Morfinist, og endvidere tænkes der paa de Tilfælde, hvor Lægerne gøre sig skyldige i Forbrydelser. Vi have jo haft det Tilfælde her, at en Læge er bleven dømt for Fosterfordrivelse og er kommen i Forbedringshuset, og der manglede ikke desto mindre enhver Hjemmel for Ministeriet til at betage ham jus practicandi. Hvis Manden ikke havde foretrukket at rejse til Amerika, havde han været berettiget til at praktisere fra den Dag, da han kom ud af Forbedringshuset. Det var dette, der foranledigede, at jeg rejste det Spørgsmaal, om det ikke var nødvendigt at have, hvad vi slet ikke have nu, en Afgang til at betage en Læge jus practicandi. Dette kan nemlig efter den nuværende Lovgivning aldeles ikke ske; Administrationen kan ikke gøre det, og heller ikke Domstolene kunne dømme en saadan Læge fra jus practicandi. Det, at Administrationen altsaa skulde være berettiget til, naar hele Sundhedsraadet deri var enig, at betage den vedkommende jus practicandi, vandt imidlertid ikke Bifald i Landstinget. Der blev rejst meget stor Modstand imod det, og det blev fordret, at der maatte være Afgang til at lade Domstolene afgøre Spørgsmaalet. Det blev fordret som noget, der formentlig skulde følge af den bürgerlige Frihed og de Betyngelser, som den kunde kræve, at der skulde være en Afgang for den paagældende til at gaa til Domstolene. Dette er den historiske Marsag til, at Paragraffen nu er kommen til at lyde, som den lyder, nemlig, at man maa spørge den paagældende, om han vil afviesere ved Justitsministeriets Afgørelse, eller om han vil have Sagen indbragt for Domstolene. Der er tillige indkommen en Bestemmelse, der naturligvis i saa Fald maatte ind, nemlig om at Domstolene skulle have en Myndighed, som de ikke have nu, til at fradømme den paagældende jus practicandi, naar han befindes

at være hengiven til Laster, som ere usor- enelige med hans Virksomheds Udøvelse — derved tænkes naturligvis særlig paa Drif- fældighed — eller han befindes under sin Virksomhed at have begaaet Forbrydelser eller i deres Følger grove Fejl, eller hans aandelige Tilstand befindes at være en saa- dan, at hans Virksomhed maa anses for farlig; herved tænkes naturligvis navnlig paa saadanne Tilfælde som, at han er gal. Grunden til, at Bestemmelsen er kommen til at lyde, som den lyder, er altsaa den, at man paa dette Punkt har villet give Lægen Domstolenes Børn. Det ny, som jeg har sat til denne Gang, og som ikke tidligere har staaet der, er altsaa, at en tilsvarende Regel kan komme til Anvendelse paa Apo- tekerne, saaledes at Retten til at drive Apo- tet kan fratages Apotekerne, eller de kunne tilpligtes til at lade Apotekerne bestyre paa den Maade, som Justitsministeriet bestemmer. Dette er noget, som er foranlediget, ikke alene ved det Tilfælde, den ærede Taler nævnedes, men ogsaa ved andre Tilfælde, som ere forekomne i den senere Tid, og begrundet derved, at de Apotekerprivilegier, som hidtil ere udstedte, og som altsaa indeholde det egentlige Grundlag for de paagældende Apotekeres Ret, ikke indeholde tilstrækkelig tydelige Bestemmelser i den Henseende. Det er ikke efter dem tilstrækkelig klart, at man administrativt kan fra- tage den vedkommende Apoteket eller tvinge ham til at lade det bestyre paa den Maade, Justitsministeren bestemmer. Derfor har jeg ment, at det var hensigts- mæssigt, at faa en saadan Bestemmelse ind i Lovforslaget, og naar man mener, at det er berettiget at anordne en saadan Bestem- melse over for Lægerne, saa kan jeg heller ikke skønne, at der kan være nogen Tvivl om, at man ogsaa maa være berettiget til at anordne den over for Apotekerne. — Hvad angaar det, som den sidste ærede Taler sagde om det med St. Pauls Apotek indtrufne Til- fælde, skal jeg bemærke, at jeg jo nok læser Aviser, men ganske vist ikke alle Aviser, og i alt Fald ingenlunde tror paa alt, hvad der staar i Aviserne, og at jeg derfor har den Mening, at for at foretage administrative eller justitielle, kort sagt, officielle Skridt overhovedet, maa der kræves noget mere end Avisberetninger. Der maa kræves en officiel Konstatation som Grundlag for, hvad man foretager sig. Det er denne, jeg har villet afvente, inden jeg foretog noget i det her omtalte Tilfælde. Paa en Henvendelse, som det ærede Medlem omtalte, har jeg ikke svaret saaledes, som det ærede Medlem sagde. Det, som jeg principalt svarede de paagældende,